

Den 3. november 2017

Kommentar til sagen om den 10-årige dreng fra Hjørring

Af

Bruno Skibbild, Herning

Idet jeg henviser til Hjørring Kommunes skrivelse til socialudvalget, fremsender jeg mine kommentarer til sagen, som jeg har engageret mig i – og hvor jeg forholder mig særdeles kritisk til Hjørring Kommunes håndtering af denne sag.

Situationen kort:

Det drejer sig om en dreng på 10 år, der er frivilligt anbragt af drengens far, som følge af, at drengens far fik tildelt forældremyndigheden over drengen i landsretten. Drengen ønsker ikke at bo hos sin far, og han ønsker ikke at se sin far. Ifølge oplysninger i sagen er drengen bange for sin far – i en udstrækning så man ikke kan gennemtvinge rettens afgørelse.

Derfor er drengen anbragt på børnehjem af far i samarbejde med Hjørring Kommune. I sagen er det oplyst, at en læge har tilset drengen, som konstaterer, at drengen er selvmordstruet på grund af anbringelsen. Drengen har nu været anbragt i 13 måneder – og drengens tilstand er ikke blevet bedre – han truer med at tage sit eget liv.

Drengens mor forsøger, at få kommunen til at ændre forholdene for drengen, så han kan få kontakt med familie og netværk – og hun beder kommunen om at iværksætte dette for at få drengen ud af den selvmordstruede tilstand, men det lykkedes ikke.

Herefter gik drengens mor til pressen. Som sidste forsøg på at opleve lydhørhed (i maj måned 2017).

Jeg har naturligvis gransket sagen nøje igennem – også inden jeg gik ind i den offentlige kritik i Nordjyske og herefter som arrangør af 3 demonstrationer til støtte for den 10-årige dreng.

Og jeg finder, at der her er tale om en sag, der befinder sig i den mørkerøde kategori – ikke så meget på baggrund af den offentlige kritik af Hjørring Kommune, men på grund af de forhold, som ligger i sagen, lang tid før sagen endte i pressen.

Kort historik:

Forældrene er skilt, og har oprindeligt fælles forældremyndighed, hvor drengen bor hos mor.

Drengen begynder at gøre modstand imod samværene med sin far, og han gør så meget modstand, at mor ikke kan få ham på samvær. Hun henvender sig til Hjørring Kommune for at få hjælp til at få drengen på samvær. Hjørring Kommune forsøger dette i en periode på 4 måneder, men må også opgive dette.

Kommunen vurderer i sin §50 undersøgelse, at drengen har det godt hos mor, og har fået bedre trivsel, mens han ikke har været på samvær. Kommunen opfordrer til at der bliver anlagt retssag om forældremyndighed.

Byretten i Hjørring følger kommunens spor, og tildeler forældremyndigheden til drengens mor. I byretten er der i øvrigt samtaler med drengen, hvor han forklarer, hvorfor han ikke vil se sin far.

Sagen ankes til landsretten – som vender tingene på hovedet. Her tolkes udeblivelserne fra samvær som værende samværschikane, og idet ”far vurderes til bedst at kunne sørge for forældresamarbejde” gives forældremyndigheden til far”. Barnet blev ikke hørt i forbindelse med det børnesagkyndige arbejde i landsretten.

Dette er så efterfulgt af 13 måneder på børnehjem!

Det er min opfattelse, at det netop vil være godt at dykke ned i denne sag, så man netop med det nye skilsmisssystem kan forhindre, at et barn lider overlast på denne måde.

Denne sag indeholder elementer, der bekræfter nødvendigheden af de ændringer, som udvalget har til forhandling. Og det bekræfter, at der ligger et stort arbejde i at udbrede forståelsen af hvad disse sager består i – andet end den gamle travet ”forældrekonflikt”.

1. De røde sager handler kun sjældent om ”en forældrekonflikt, der er løbet løbsk”, men derimod om forhold, hvor der indgår fysisk vold, psykisk vold, stalking, narcissistisk personlighedsforstyrrelse etc.
Men disse elementer er ikke i tilstrækkelig grad et element i sagsbehandlingen – specielt i det familieretslige system – i det konkrete tilfælde landsretten.
 2. Chikaneparagraffen er så dominerende i statsforvaltningen og ofte i familieretten, at denne overtrumfer den nødret, som man påberåber sig ved udeblivelse fra samvær.
 3. Det børnesagkyndige arbejde er ofte af meget svingende kvalitet. (som også konkluderes i Mai Heide Ottesen, Karen Margrethe Dahl og Bente Boserups nye rapport). Dette ses også i denne sag.
 4. Kommunernes socialforvaltninger kender ikke det familieretslige system særligt godt, og specielt er der problemer i forståelsen af brudfladen mellem familieret og socialret. Nogle kalder det en gråzone, men der er i virkeligheden tale om en afgrund.
 5. Der er problemer i fortolkningen af, hvornår serviceloven træder i kraft i forhold til forældreansvarsloven. I praksis betyder det, at mange sagsbehandlere kan sige til bekymrede forældre ”at kommunen ikke kan blande sig i samværsager”, og må henvise til statsforvaltningen, der ikke har den socialfaglige ekspertise – endsize fokus, som socialforvaltningen i en kommen skal have. (I sagen om den 10-årige dreng i Hjørring, er det netop den misforståelse af serviceloven, der har udgjort en del af stridens kerne i pressen – og som jeg har kritiseret Hjørring Kommune for ikke at kende til). For at være helt og aldeles sikker på, at min fortolkning af serviceloven var korrekt i dette stykke kontaktede jeg ministeriet – og fik bekræftet mit synspunkt – ikke i den aktuelle sag, men i fortolkningen af lovgivningen.
-

Der er ting, der generer mig i denne sag.

Det generer mig, når en socialforvaltning begår lovbrud. Hanne Hartoft (Århus Universitet) udtaler allerede i maj måned, at der er flere lovbrud fra Hjørring Kommune i sagsbehandlingen.

Det generer mig, når en kommune fejlfortolker lovgivningen, som det er sket konsekvent i denne sag. Hjørring Kommune har gennem hele det offentlige forløb hævdet, at "man som kommune ikke kan anbringe et barn hos en forælder, der ikke har forældremyndigheden". Og det passer simpelthen ikke. Det kan man godt. Og det er den bekræftelse, jeg har fået fra ministeriet. Ministeriet har på ingen måde kommenteret den aktuelle sag, men blot henvist til relevante paragraffer i serviceloven.

Hjørring Kommune klager over, at jeg som borger undersøger og får bekræftet at min fortolkning af den eksisterende lovgivning er korrekt – jamen, hvad skal man gøre som borger, når den myndighed, der er sat til at administrere ikke forstår lovgivningen? Hvor skal man henvende sig?

Tilbage står, at Hjørring Kommune er meget tunge at danse med, og sagen var aldrig kommet til offentlig kritik eller demonstrationer, hvis kommunen havde fulgt serviceloven, barnets reform og i øvrigt behandlet den selvmordstruede dreng ordentligt.

Det er værd at bemærke, at det kun er 4 år siden at selvsamme forvaltning i Hjørring fik sønderlemmende kritik af revisionsfirmaet deloitte. Denne undersøgelse blev iværksat som følge af kritisabelt socialt arbejde i forbindelse med en 14-årig piges selvmord. Undersøgelsen resulterede i hjemsendelse af 6 ledende medarbejdere i forvaltningen – men det fungerer alt så stadigvæk ikke efter lovgivningen i Hjørring.

En udløber i sagen om den 14-årige piges selvmord er i øvrigt en straffesag imod Hjørrings borgmester, som er berammet til den 8. marts 2018.

Det er min oplevelse, at Hjørring Kommune har været meget grove i håndteringen af denne sag – og ja, selvom jeg har oplevet meget i mit liv, så må jeg sige at dette er det værste jeg har set til dato.

Hjørring Kommunes håndtering af dette er langt værre end eksempelvis Herning Kommunes håndtering af en sag for 10 år siden, og det siger ikke så lidt.

Senest har Hjørring Kommune lavet et dygtigt – men ikke særligt sympatisk karaktermord på demonstranterne, ved at plante en historie i de landsdækkende medier, hvor borgmesteren sammenkæder hærværk, trusler og chikane, som han angiveligt har oplevet siden januar 2017 – med demonstrationerne, der foregik 30/8, 20/9 og 25/10 - 2017.

Jeg står som arrangør af demonstrationerne, og jeg har naturligvis søgt tilladelse hos politiet forud for hver demonstration – og modtaget tilladelsen uden problemer.

Nordjyllands politi har bekræftet overfor os, at demonstranterne og folkene omkring støttegruppen aldrig har været mistænkte i forbindelse med de hændelser, som borgmesteren har fortalt om i pressen.

Vi har aldrig indgået i politiets efterforskning. Så det er stærkt injurierende påstande, som leveres fra Hjørring Kommunes side i den forbindelse.

Hvis udvalget måtte have yderligere spørgsmål til denne sag, og kritikken af Hjørring Kommune, står jeg naturligvis til rådighed.

Venlig hilsen
Bruno Skibbild, Herning